

Sygn. akt V CSK 663/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa U. [...] w W.
przeciwko "R. [...]" Spółce z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 sierpnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Strona powodowa – U. [...] złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 sierpnia 2016 r. w którym oddalono apelację tej strony od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 3 lutego 2016 r. W wyroku tym oddalono żądanie strony powodowej o zasądzenie od pozwanego – „R. [...]” Spółki z o.o. kar umownych za nieusunięcie w terminie wad projektu, sporządzonego na podstawie umowy z dnia 21 czerwca 2000 r.

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. i art. 577 § 1 k.c. Motywując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący wyjaśnił, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując treść uzasadnienia obu Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej strony powodów oraz zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie – wbrew stanowisku skarżącego – nie występuje przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga kasacyjna powoda nie jest bowiem oczywiście uzasadniona w rozumieniu tego przepisu z następujących powodów.

Po pierwsze, można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że fakt sporządzenia apelacji przez stronę powodową oraz podjęcie w niej bardzo szczegółowej i rozbudowanej argumentacji nie może stanowić zasadniczego argumentu na rzecz zachowania przez Sąd pierwszej instancji wymagań uzasadnienia rozstrzygnięcia, przewidzianych w art. 328 § 2 k.p.c. Należy jednak pamiętać o tym, że Sąd drugiej instancji jest także sądem merytorycznym. Mógł zatem w ramach wskazanego w pozwie żądania strony powodowej (roszczenie o zapłatę kar umownych za nieusunięcie w wyznaczonym terminie wad projektu na podstawie umowy z dnia 21 czerwca 2000 r.) odpowiednio skorygować w swoim

uzasadnieniu wadliwości formalne uzasadnienia Sądu pierwszej instancji i poddać kontroli treść rozstrzygnięcia tego Sądu (s. 13 - 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W każdym razie nie sposób zarzucić Sądowi drugiej instancji, że orzekał co do istoty sprawy, skoro jednak nie powstały przekonujące podstawy do zastosowania art. 386 § 4 k.p.c.

Po drugie, przepis art. 577 § 1 k.c. (w brzmieniu obowiązujących w dniu zawarcia umowy – 21 czerwca 2000) nie zawierał (i obecnie nie zawiera, dotyczy bowiem źródła powstania zobowiązania gwarancyjnego) żadnych wymagań dotyczących sposobu zgłaszania roszczeń z tytułu gwarancji wobec gwaranta. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika jednak, że przyjęto w nim założenie, iż „jedyną i skuteczną formą zawiadomienia o stwierdzeniu wady (projektu) w okresie gwarancji jakości jest podpisany przez obie strony (...) zgodny protokół” (s. 3 skargi). W uzasadnieniu tym wskazywano natomiast na to, że strona powodowa starała się wykazywać istnienie wad w dokumentacji projektowej „wyłącznie za pomocą notatek ze spotkań służbowych”, jednakże – po szczegółowej analizie treści tych notatek – Sądy meriti doszły do wniosku, że istnienie odpowiednich wad nie zostało ostatecznie udowodnione (s. 9 – 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Problem zatem polegał na wywiązaniu się przez powoda z obowiązku przeprowadzenia odpowiedniego dowodu w omawianym zakresie (art. 6 k.c.), a nie na wskazywaniu odpowiedniego sposobu zgłaszania roszczeń wynikających z gwarancji. Rzecz jasna, należałoby jeszcze wykazać zastosowanie art. 577 § 1 k.c. w rozpoznawanej sprawie.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

aj